

UNIVERSUL LITERAR

ABONAMENTUL
LEI 2,60 ANUAL
ABONAMENTELE SE FAC
NUMAI PE UN AN

COLABORATORII ACESTUI NUMĂR

N. A. Macedonski, Mihail Petrovan, Al. A. Săvulescu, Corlăteanu-Zanet, Elisabeta Bucur, Seb. Hortopan, Const. A. I. Ghica, Emil Gabrielescu, V. D. Bradul.

ANUNCIURI

LINIA PE PAG. 7 și 8
BANI 20



Luarea a două baterii de obuziere de sub-locot. Pătrășcoiu.

EROII NOSTRI

Locot. Ion Herescu
din reg. 9 vânătoriSub-locot. Marin G. Brădișteanu,
reg. Rovine 26.Sub-locot. Paul Panțu din
reg. 56 inf.Căpitanul Vasile Gotcu
din reg. 56 infanterie

coasă, în casa unui bogătaş pe care îl ochise de multă vreme și, înarmat până la dinți, să opereze. Vroia să fure numai bani; altceva nu-i trebuia. Însă, dacă i se întâmpla să-i cadă la mână și altceva... le lua bucuros, nu se dădea înapoi. Ar fi dovedit că nu-și cunoștea meseria!

Astfel, căuta să-și pună planul în aplicare cât mai curând. N'as-tepta de cât să se arate noaptea cea întunecoasă, care nu întârzia să-i suradă.

Plin de încredere, cu o voință de fier, oțelit, în a patra noapte, pe la unu și jumătate, se strecură tiptil spre locul de operație. Era încălțat cu pantofi fără tocuri. Avea cu el chei false, revolver și un săculeț de piele pentru pus prada în el. Nu uitase nici lanterna oarbă. Ajuns la casa bogătaşului, privi în toate părțile, ca să vadă de unde ar putea veni pericolul și cum ar putea mai bine să se strecoare, când ar fi să fie descoperit.

Și inemerii bine. Pătrunzând într-o odae găsi mai multe banenote și bijuterii. Le puse în săculeț și eși din casa jefuită cu acelaș noroc cu care intrase, fără meni.

Iu, ia stai! Ce-i cu săculețul ăla?

Ne, vin dela lucru, la Pirotehnie, lu-

crez în echipa de noapte. De-abia sfârși de vorbit și-i trânti sergentului un pumn în nas, de-o fi văzut stele verzi, și apoi p'aci și-e drumul. Li sfârâia picioarele, nu glumă!

Cârnu, după această ispravă, fu prins la săptămână.

Îl dase de gât tovarășii cari nu vedeau cu ochi buni isprăvile lui. Lucrurile și banii le ascunsese la loc bun.

E la Văcărești, în prevenție, până s'o judeca procesul.

A treia zi venise un avocat trimis din oficiu să-i ia apărarea.

— Domnule avocat, dacă mă scapi, voi fi recunoscător toată viața. Sunt nevinovat.

Miștea!

Avocatul, suflet tânăr și entuziast, dornic de a-și statornici un nume, îi promise că va face tot ce-i va sta în putință să-l scape, mai ales că era pentru prima oară dat judecării.

Se ținu de cuvânt. În ziua înfățișării, tânărul avocat pledă cu

Scrisoare de pe front

Domnule director,

Primiți aceste versuri, în care se ogindește curatul meu sentiment în momentul când plec pe câmpul de onoare, ca voluntar în unul din regimentele oltenilor lui Tudor.

Dacă le găsiți bune, vă rog să le publicați. Dacă nu, acestea, împreună cu altele, vor forma unicul meu trofeu pe care-l va găst la mine dușmanul sau brancardierul atunci când voi cădea cu arma în mână.

Cu stimă
Un mic voluntar

Mamei

Mă duc... mă chiamă gorna la sfânta datorie.
Să nu mă plângi, o, mamă, fii mândră că-ți fu dat
Odorul tău să moară pe câmp de bătălie,
Să joace 'n hora morții unicul tău băiat.

Dă-mi binecuvântarea, zâmbește-mi la plecare,
Dă-mi flori, mă împodobește cu mâna ta de mamă.
Să plângă numai cine 'n ziua d'astăzi n'are
Odor ca să trimită ta glasul ce ne cheamă.

Petrece-mă răsându-mi, să merg cântând la moarte,
Privirea ta d'acuma mă va conduce 'n foc.
De rizi, răsând eu însu-mi muri-voi fără șoapte
De voi toți, ci într'una voi dăntui la joc.

În jocul morții crunte, eu n'oi simți sărutul,
De gloanțe, de șrapnele, de vișorul păgân;
De plângi tu de-acuma îmi redeschizi mormântul.
Nu plânge, fii mai mândră ca mamă de român.

Înăbușe-ți durerea cu gândul că se poate,
Să merg cântând prin ploaia de gloanțe și șrapnel,
Mai sprinten și mai vesel; dar cred că nu se poate
Mai dulce și frumoasă ca moartea sub drapel.

Eu d'oi muri sunt floare, și floare mă voi duce,
Pe țărni unde eroii se duc spre-a vieții.
Șalata-i de frumoasă o groasă fără cruce,
Și'n loc de cruce o floare lăleșă va răsări.

Și 'n primăvară, mamă, te rog, să iei cea floare,
S'o duci ta noi acasă la liniștea din prund,
S'o resădești aproape de tine 'ntre războaie,
Și dor de 'ți-e de mine, vorbește-mi, că-ți răspund.

Să nu mă plângi, căci floarea se va păli pe dată.
Și eu atunci voi plânge de plânsul meu ș'al tău;
Nu plânge, fii mai mândră că 'n lume îți fu dată,
Să moară pentru țară, unicul tău flăcău.

atâta vervă și căldură că, pe lângă că primi felicitările onorabilului tribunal, îi achită și clientul, mai ales că nu se găsise nici o probă că el prădase casa bogătaşului, deși el era hoțul. Liberat din închisare, Cârnu

se gândi să-și plătească avocatul. A doua zi, îi trimise un ceasornic de aur cu un lanț frumos pe care le... furase chiar în noaptea aceea.

Emil Gabrielescu

POEME ÎN PROZA

Războiul

Încotro se'ndreaptă spectrul acesta cu ghfarele de sânge, cu mantia-i de purpură ce zboară și aprinde văzduhul ca flacăra apusului pe orizont?...

Încotro atâtea legiuni de săbii, ca fulgere'nsângerate pe zarea ce se frământă cu noaptea sub bubuitul norilor, pe bubuitul tunurilor?

E drumul de sânge, drumul semănat cu inimi de voinici, ca să răsară pe dânsul bucuria întregului nostru neam.

Fii binevenită în sânul nostru, viziune răzbunătoare!

Fii binevenit în sânul nostru, spectru infometat!

Și ghiarele tale de sânge, înfige-le în grumazul dușmanilor noștri!

În văpăile tale căleşte oțelul inimilor noastre, și sângele nostru toarnă-l în cupe de aur, să prepari cu dânsul beția victoriei noastre!...

Tunelul

Un uriaș gârbovit de vremuri, aplecat de-asupra urmelor unui șearpe ce se strecoară printre munți. Surprins cu fața la pământ la trecerea balaurului minunat, corpul său rămase pentru vecie o stâncă de pământ. Doar firele de mătase verde, ridicate de munca clipelor peste clipe, și arborii piperniciți ce și-au înfipt colții în spinarea lui, se'nclină câte-odată la adierea vre-unui vânt.

Și când balaurul ce-aruncă fum și flăcări din priviri, se-apropie câte-odată de dânsul, moșneagul cu brațele'ndreptate spre nouri le'ntinde către el și-l soarbe cu nesățiu în gura-i boltită cu dinți de granit.

Moșneagul nesățul... Moșneagul de pământ, cu dinți de granit, cu haine de mușchiu.

Vântul

— Încotro alergii de-atâta timp, reținându-ți suflarea obosită, drumetule neobosit?

— După vânt, după vânt. Voi să-l prind și, cu aripile lui de cristale să-mi ușurez trupul în-

